

Ralph Waldo Emerson

Filosoifeilla on sisäiset silmät
viisaus mitätöi ihmisyden
Rakkaudessa ei voi keskeyttää toimiaan

Kun tuskin puna on levinnyt poskille
hän tuntee sen, silmä kääntyy
sisäänpäin, pyydystää sydämen itse teosta

Hänen äitinsä kuoli, — ainoa ystävä joka hänellä oli —
Joitakin kyyneliä karkasi, mutta hänen filosofiansa
kyyhötti kuin kissa istui ja katsoi lähellä takana
ja kuristi hänen kärsimyksensä

se ei kosketa minua
se ei repäise minua
se ei laajenna minua
putoaa pois eikä jätä arpea
se oli varisevaa
en saa sitä lähemmäs itseäni

Minä suren, että suru ei opeta mitään,
ei vie mua yhtäkään askelta lähemmäs
ja suren, että suru ei opeta mitään

Minä suren, että suru ei opeta mitään,
ei vie mua yhtäkään askelta lähemmäs
ja suren, että suru ei opeta mitään

se ei kosketa minua
se ei repäise minua
se ei laajenna minua
putoaa pois eikä jätä arpea
se oli varisevaa
en saa sitä lähemmäs itseäni

Minä suren, että suru ei opeta mitään,
ei vie mua yhtäkään askelta lähemmäs
ja suren, että suru ei opeta mitään

Minä suren, että suru ei opeta mitään,
ei vie mua yhtäkään askelta lähemmäs
ja suren, että suru ei opeta mitään!

Suomentanut Heikki A. Kovalainen

Suomentajan huomautus

1. Tampereen yliopistossa 4. kesäkuuta 2007 pidetyssä Emerson-symposiumissa kantaesitetyn laulun sanat pohjautuvat Emersonin runoon *Philosopher* (ks. www.rwe.org) sekä esseeseen *Experience*. Suomennokset ovat mukaelmia.